

Klimat- och näringslivsdepartementet
Klimat- och miljöministern

Till riksdagen

**Svar på fråga 2024/25:1183 av Rickard Nordin (C)
Uranbrytning och dess påverkan på Sveriges
självförsörjning**

Rickard Nordin har frågat mig hur jag och regeringen bedömer att tillåtande av uranbrytning i Sverige i sig bidrar till ökad självförsörjning, givet att Sverige i dagsläget saknar kapacitet för anrikning och upparbetning av uran. Rickard Nordin har vidare frågat om jag avser att, inom mitt ansvarsområde, vidta några åtgärder utifrån min bedömning.

Det nuvarande förbudet i 9 kap. 6 i § miljöbalken mot att ge tillstånd till gruvdrift eller gruvanläggning som avser uranhaltigt material utgör ett hinder mot en fullständig undersökning av berggrunden och ett effektivt utnyttjande av de resurser i form av metaller och mineral som finns. Förbudet innebär också ett hinder mot sekundär utvinning av uran och utvinning av uran som biprodukt.

I Sverige används årligen cirka 1 500–2 000 ton naturligt uran, som köps på världsmarknaden, för kärnkraft. Det uran som

framöver kan komma att brytas i svenska gruvor kan inte användas direkt som kärnbränsle i lättvattenreaktorer. Fysikalisk eller kemisk malmanrikning, som nu föreslås bli tillåten, är sådan anrikningsverksamhet som förekommer vid gruvverksamhet. Innan kärnbränsle kan framställas behöver uranet konverteras och isotopanrikas. Processen att isotopanrika uran för att framställa kärnbränsle är strikt reglerad av internationella avtal och sker under tillsyn av IAEA. I dag importerar de svenska aktörerna isotopanrikat uran, främst från andra EU-länder.

Efterfrågan på uran har ökat till följd av det kraftigt ökade intresset för kärnkraft som en fossilfri energikälla och ett viktigt verktyg i den globala klimatomställningen. Mot bakgrund av den ökade efterfrågan på kritiska metaller och mineral, däribland sällsynta jordartsmetaller, har intresset för utvinning av s.k. flermetallsfyndigheter, där uran ofta ingår, ökat.

Min bedömning är att förslaget att åter tillåta uranbrytning i Sverige kommer att bidra till att EU:s självförsörjning av kritiska metaller och mineral, och även uran, förbättras. Våra egna naturresurser kommer kunna tas tillvara vilket minskar importbehovet. I slutändan är det upp till varje intressent att överväga om ett projekt är lönsamt eller inte och var isotopanrikningen ska ske.

Stockholm den 28 maj 2025

Romina Pourmokhtari